

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. гр.Несебър, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Мая Р. Деянова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20232150100914 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2
ТЗ и по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

От ищеца „*****” ЕАД срещу Т. Д. Н. са предявени искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД
вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. С тях се иска ответницата да бъде
осъдена да заплати на ищеца да заплати на ищеца сумата от 808,94 лв., представляваща
неизплатена главница по договор за издаване и обслужване на кредитна карта с револвиращ кредит
за физически лица от 13.12.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на
подаване на заявлението – 10.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от
299,71 лв., представляваща договорна лихва за периода 10.06.2020г. - 13.12.2021г., сумата от 11,69
лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 14.12.2021г. - 10.02.2022г. и сумата от 75
лв., представляваща заемни такси. В исковата молба се сочи, че на 13.12.2018г. между страните
бил сключен договор за издаване и обслужване на кредитна карта с револвиращ кредит за
физически лица. Сочи се, че съгласно договора банката предоставила на клиента револвиращ
кредит под формата на кредитен лимит, достъпът до който се осигурява чрез кредитна карта, в
размер на 1000 лв. с променлив лихвен процент (21,95 % към датата на сключване на договора),
формиран от стойността на 6-месечен SOFIBOR, а при отрицателна стойност на индекса се приема
стойност нула, и фиксирана надбавка в размер на 21,73 %. Сочи се, че срокът на валидност на
кредитната карта бил 3 години. Навежда се, че изискуемостта е настъпила от 13.12.2021г. – краен
падеж на кредита. Излага се, че към тази дата не били погасени главница и договорна лихва в
сочените по-горе размери. С тези доводи от съда се иска да уважи предявените искове за
посочените в исковата молба суми. Претендират се разноси от заповедното и исковото
производство.

В срока по чл. 131 ГПК от ответницата, чрез назначен от съда особен представител е

депозират отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват. Излага се, че не са представени доказателства за уведомяването на длъжника. Сочи се, че в договора за кредит няма яснота относно годишния процент на разходите. Акцентираща се върху недействителност на договора на основание чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. На основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП се развиват съображения за наличието на неравноправни клаузи. От съда се иска да отхвърли претенциите.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявените искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка между него и ответницата – по договор за издаване и обслужване на кредитна карта с револвиращ кредит за физически лица от 13.12.2018г., усвояването на кредита от страна на ответника чрез използването на платежен инструмент – кредитна карта, осъществяването на предпоставките, при наличието на които настъпва уговорената в договора изискуемост на кредита, размера на претендираните отделни вземания за главница, лихви и заемни такси. В тежест на ответника, при доказване на горните обстоятелства, е да установи, че е изпълнил задълженията си по договора за кредит.

Видно от договор за издаване и обслужване на кредитна карта с револвиращ кредит за физически лица от 13.12.2018г. (на л. 5 от делото) между ищеца и ответницата бил сключен договор за издаване и обслужване на кредитна карта с предоставяне на револвиращ кредит под формата на кредитен лимит, достъпът до който се осигурява чрез картата, в размер на 1000 лв. Към датата на сключване на договора бил уговорен лихвен процент в размер на 21,95 % годишно или 0,06 % на ден, формиран от стойността на 6-месечния EURIBOR за карти в EUR и USD в размер на 0,22 % и лихвена надбавка в размер на 21,73 %. Неразделна част от договора били общи условия (на л. 7 – л. 12 от делото) и условия за издаване и обслужване на плащания с кредитни карти MAXI GO на ***** (на л. 6 от делото). По силата на чл. 26, ал. 3 от общите условия ответницата се задължила да заплаща променлива лихва в размер на договорения лихвен процент по кредита, която се начислява ежедневно върху фактически ползваната сума. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия ако в рамките на четири поредни месеца, считано от месечната падежна дата, клиентът не револвира кредита или револвира със суми, по-малки от минималните, правото на ползване на кредита се спира, а съгласно чл. 33, ал. 2 правото се възстановява ако минималната сума се внесе до края на следващия (пети) гратисен период. По арг. от чл. 34 от Общите условия ако в тези срокове клиентът не погаси задължението си, ползването на кредитния лимит се прекратява, а вземането на банката за целия използван кредитен лимит става изискуемо и се олихвява с лихва, равна на действащия лихвен процент, увеличен с допълнителна надбавка за забава в размер на 5 процентни пункта.

От фактическа страна по делото (посредством заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза – на л. 72 – л. 81, която се кредитира и от съда като обективна, компетентна и безпристрастна) се установява, че кредитът е усвояван, чрез теглене на АТМ, както следва: на 21.01.2019г. – 400 лв., на 22.01.2019г. – 400 лв., на 23.01.2019г. – 100 лв. и на 24.01.2019г. – 100 лв. (с което бил достигнат кредитният лимит). Установява се, че не са внесени пет броя от минималните вноски, както следва: на 10.06.2020г. – 30 лв., на 10.07.2020г. – 30 лв., на 10.08.2020г. – 30 лв., на 10.09.2020г. – 30 лв. и на 10.10.2020г. – 30 лв. От експертизата се установява, че за периода от 24.01.2019г. – усвояване на кредитния лимит, до преустановяване на плащанията по кредита – 08.05.2020г., били постъпили плащания в размер общо 533 лв., от които

са погасени главница в размер на 191,06 лв., лихви в размер на 251,94 лв. начислени за периода 12.02.2019г. – 13.04.2020г. и такси в размер на 90 лв.

С оглед горното и като се вземе предвид, че срокът на валидност на кредитната карта (респ. срокът на договора) – е изтекъл на 13.12.2021г. (арг. от раздел VII от условията за издаване и обслужване на кредитната карта), то е настъпила изискуемост на вземанията за сумата от 808,94 лв. – главница и сумата от 299,71 лв. – договорна лихва (последното се установява и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза). Вземането не се основава на предсрочна изискуемост, а на настъпил краен падеж на договора, поради което (по арг. от чл. 84, ал. 1 от ЗЗД) не е било необходимо изрично обявяване на изискуемостта и уведомяване на ответницата за начислените суми и възраженията на особения представител в тази насока са неоснователни.

При тези данни съдът намира, че претенциите за сумата от 808,94 лв. – главница и сумата от 299,71 лв. – договорна лихва, са основателни. По делото се доказва, че ответницата е усвоила 1000 лв. от предоставения ѝ кредитен лимит. Тя е следвало да връща сумата, заплащайки на 10-то число на месеца (раздел IV от условията) минимална месечна вноска. Т.е. сумата от 1000 лв. е следвало да бъде върната под формата на кредит с определени месечни вноски, формирани от главница и договорна лихва, изчислени и от вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, като към момента на настъпване на крайния падеж на договора посочените главница и лихва не са били погасени от ответницата и претенциите за тези суми следва да бъдат уважени изцяло.

Не се установяват и сочените от особения представител нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, тъй като в договора по ясен и недвусмислен начин е посочен лихвеният процент и съответната надбавка, като изрично е отбелязан и годишен процент на разходите – 24,30 % (ал. 1, ал. 3 от договора). Следователно липсват нарушения при определяне на годишния процент на разходите, като дължимата лихва е напълно определяема според посочените в договора лихвен процент и надбавка.

Относно претенцията за сумата от 75 лв., представляваща заемни такси, следва да се има предвид, че съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза посочената сума е формирана от 5 броя такси за пропуснато револвиране в размер на по 15 лв., начислени на 29.05.2020г., 30.06.2020г., 30.07.2020г., 28.08.2020г. и 23.07.2020г. Видно от представените към исковата молба условия за издаване и обслужване на плащания с кредитни карти действително е предвидена такса от 15 лв. за невнесена минимална сума. При извършена служебна проверка за неравноправност на клаузите, съдът достигна до извод, че таксата в размер на 15 лв. за невнесена минимална сума е неравноправна. В тази връзка върховната инстанция вече е имала повод да се произнесе (с Решение № 345 от 09.01.2019г. по т.д. № 1768/2018г. по описа на II търг. отделение) в насока, че предвиждането на такса, свързана с неизпълнение от страна на длъжника, несъмнено не отговаря на изискването за добросъвестност и нарушава равновесието между правата и задълженията на търговеца и на потребителя. Възлагането в тежест на потребителя на допълнителна такса за управление на договора/кредита в случай на забава, за която по правило потребителят дължи обезщетение в размер на лихвата за забава, противоречи на разпоредбите, даващи право на кредитора да претендира обезщетение за забава. Настоящият случай е именно такъв, доколкото таксата за „невнесена минимална сума” представлява именно такса за управление на кредита в случай на забава. Начисляването е неразривно свързано с изпадане на длъжника в забава, но в такъв случай той дължи законово предвиденото обезщетение за забава и начисляването на допълнителна такса за това представлява неравноправна клауза. Ето защо претенцията за такси следва да бъде отхвърлена. В такъв смисъл е и съдебната практика на Съда

на Европейския съюз – Решение на съда (девети състав) от 02.12.2021г. по дело C-484/20, ECLI:EU:C:2021:975.

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответницата в забава за периода 14.12.2021г. - 10.02.2022г., както и размера на претенцията си. Както се посочи – изискуемостта на вземането за главница е настъпила на 14.12.2021г. с оглед крайния падеж на договора, поради което за процесния период е възникнало и задължение за заплащане на лихва за забава, която (според установеното от вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза) е в размер на 11,69 лв. Ето защо този иск като основателен следва да бъде уважен изцяло.

При този изход на спора съдът намира следното във връзка с отправената от ищеца претенция за разноски:

Такива се дължат за заповедното производство (арг. от т. 12 от ТР 4/2013г. на ВКС, ОСГТК) и за исковото производство – съразмерно на уважената част от исковите. По тези правила за заповедното производство следва да се присъди сумата от 70,29 лв.

В исковото производство от ищеца са направени следните разноски: 175 лв. за платена държавна такса, 420 лв. – депозит за особен представител и 600 лв. – възнаграждение за вещо лице. Относно претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение - при определяне му следва да се има предвид нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, според която размерът на присъденото възнаграждение за юрисконсулт не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Според чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Въз основа на този текст е приета Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 25, ал. 1 от цитираната Наредба за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Т.е. съдът следва да определи юрисконсултското възнаграждение именно в тези рамки. С оглед фактическата и правна сложност по настоящото производство съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на ищеца следва да се определи възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК в размер на 100 лв. Следователно разноските в исковото производство са в общ размер от 1295 лв., като съразмерно на уважената част от исковите на ищеца следва да се присъдят 1213,75 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че Т. Д. Н., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. *****, дължи на „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, сумите както следва:

- на основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ - **сумата от 808,94 лв.**, представляваща неизплатена главница по договор за издаване и обслужване на кредитна карта с револвиращ кредит за физически лица от 13.12.2018г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 10.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането;

- на основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ - **сумата от 299,71 лв.**,

представляваща договорна лихва за периода 10.06.2020г. - 13.12.2021г.;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД - **сумата от 11,69 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода от 14.12.2021г. - 10.02.2022г.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, предявен от „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, срещу Т. Д. Н., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. *****, за установяване дължимостта на сумата от 75 лв. - представляваща заемни такси.

ОСЪЖДА Т. Д. Н., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. *****, да заплати на „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **сумата от 70,29 лв.**, представляваща направените в заповедното производство разноси, съразмерно на уважената част от исковите, както и **сумата от 1213,75 лв.**, представляваща направени в настоящото производство разноси, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____